

ארצות-הברית: הייג רוצה להיות נשיא

והפיליפינים, מוציאות סכום קטן, יחסית, לביטחון, ושייכות לרשימה ה"צנועה".

* המדינות השפופות, המוציאות פחות מ-2/2 אחוז מהתל"ג לצבא, מופיעות במפה בצבע תכלת. באורח די טיפוסי אין בהן אף מדינה אחת מהמרחב, מילבד האי קפריסין. בין השאר נימנות על קטגוריה זו כל מדינות אמריקה הלאטינית (מילבד פרו). כולל ארגנטינה וברזיל, וכן קנדה ויפן את אירופה מייצגות שלוש ארצות בעלות מסורת ניטראלית (להבדיל מניטראליסטית), שווייץ, אוסטרליה ואירלנד. רוב מדינות מערב-אפריקה וכן שתי המדינות העניות באסיה, נאפל ובנגלה-דש, מופיעות ברשימה הסופר-צנועה.

במפתיע מופיעה גם לוב כמדינה המוציאה פחות מ-2/2 אחוז מהתל"ג שלה לביטחון, אם לא נפלה כאן טעות יש בכך כדי להעיד על הקריטריונים היחסיים של הסיווג כולו. בגין הנפט יכול, כנראה, מועמר קדאפי לחמש את ארצו דלת האוכלוסין ועדיין להסתפק באחוז קטן יחסית מהתוצר. נתון זה יש לזכור גם לגבי הסעודים. 15% מהתל"ג שלהם — זהו סכום ענקי, כמובן.

של עשרות אלפי ויאטנאמים מהווה חלק מהסיבה למשבר המנהיגות החמור הפוקד עתה את חלקה הדרומי של ארץ זו...

הוצאות צבאיות: אדום, ירוק ואפור

מסתבר שלא רק מכבי תל-אביב מסוגלת לזכות בתארי האליפות. בספר חדש ומאלף שיצא השבוע בלונדון, מתארים המחברים, מייקל קידרון ורונאלד סיגל, את

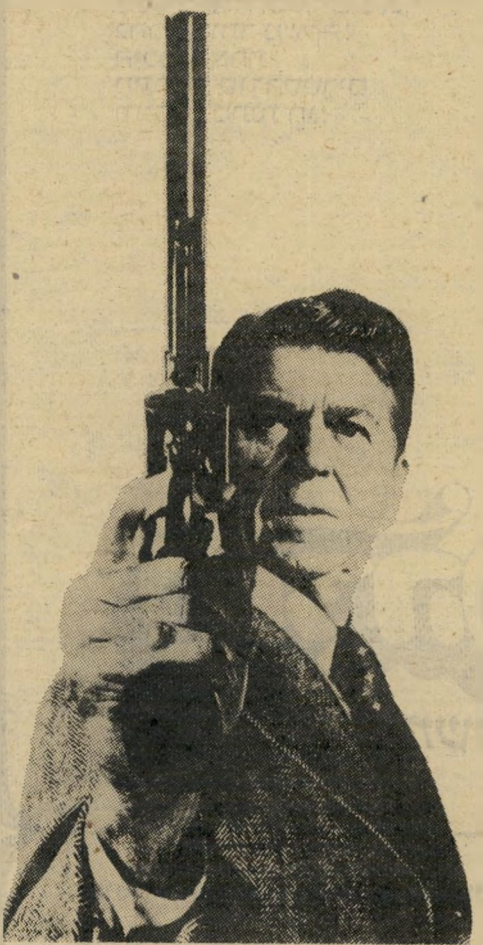
אמצעי-התיקשות העולמיים הירבו לתאר את המריבה החריפה שפרצה בין סגן נשיא ארצות-הברית, ג'ורג' בוש, לבין שריהחוף אלכסנדר הייג. ריב הסמכויות פרץ לפני ההתנקשות בנשיא רגן, אבל רבים רואים בו ביטוי מוקדם מדי למאבק בין שני האישים על המועמדות ה"רפובליקאית" לנשיאות 1985.

הנכס העיקרי של הייג (ובכך הוא מזכיר במקצת את עזר וייצמן ומשה דיין) הוא עליבותם המוחלטת של רוב אנשי הצוות של רגן, כולל חברי הממשלה. הייג רואה עצמו, ובצדק, כמדיני וכאיש-צבא מנוסה, והוא גאה מאוד בקשרים הטובים שלו עם מנהיגי אירופה. לעומת זאת חסר להייג עורף של ממש במנגנון המפג' הג'נרלי והפרסונאלי של הנשיא. אפילו יועץ הנשיא לביטחון לאומי, ריצ'ארד אלן, ששמר עד כה על פרופיל נמוך, העז לאחרונה להתבטא בניגוד לדעתו של הייג. מומחים

רוני המזוהם

כמו מטורפים רבים מהימין הקיצוני, היה המתנקש בנשיא ארצות-הברית, ג'ון וורניק הינקלי, טיפוס רומנטי משהו. חלומותיו הרטובים על כוכב-בית קולנוע, השאיפה הלוהטת להגיע לתהילה ולפירסום בדרך הקצרה ביותר, גרמו למעשה ה"טירוף".

סערת הרוחות הצדקנית, התהיות על משבר הערכים והמיתוס האלים, ליוו את מעשה ההת-

נשיא רונאלד רגן
שמאלו ודמעות-תנין

נקשות כדבר שבשיגרה. העיתונים פשוט הדפיסו מחדש, בשינויים קלים, את המאמרים שפורסמו אחרי רצח האחים קנדי ומרטין לותר קינג. מטבע הדברים שכחו כולם את גיבור הסיפור, הנשיא רונאלד רגן עצמו, שהתפרסם כל חייו מטיפוח ממוסחר של האלימות ופולחן הנשק, שתמך בחתי-להבות בטבח מאות אלפי אזרחים בוויאטנאם ובקמבודיה, והמסייע עתה לבריני אורדן לרצוח את איכרי אל-סאלבדור.

כשבוע לפני נסיון ההתנקשות פירסם ניו-סטייטסמאן כתבת שער על "רוני המזוהם", כש-אקדה ענקי בידו הימנית. גם עתה, בתוך ענני השמאלו והביצות שניקוו מדמעות-התנין, כדאי לזכור זאת.

שרי-החוף אלכסנדר הייג
אלן מטריד אותו

מצב העולם באמצעות 66 מפות צבעוניות, המחולקות לפי נושאים. מעניינת במיוחד מפת ההוצאות הצבאיות. המדינות השונות מסווגות לפי ההוצאות לביטחון ביחס לתוצר הלאומי הגולמי.

* בקטגוריה האדומה, המתארת מדינות המוציאות יותר מעשרים אחוז מהתל"ג לביטחון, מופיעות רק שלוש ארצות: ישראל, עומאן והאמירות הערביות המאוחדות.

* גם בקטגוריה הצהובה, המתארת מדינות המוציאות בין 10 ל-20 אחוז מהתל"ג על צבאן, מופיעות ארצות

לענייני ארצות-הברית סבורים, ששרי-החוף "רתח" על הצהרתו המטופשת של אלן בענין אש"ף ופלישות צה"ל לדרום-לבנון. אבל אלן, שהיה בעבר תועמלן בשכר של פורטוגל הפאשיסטית (לפני מהפיכת 1974), לא נרתע ומוסיף לגלות עצמאות.

השבוע הגדיל לעשות ותקף במילים חריפות את ה"פציפיסטים" (מתנגדי הנשק הגרעיני) במפלגת הלייבור הבריטי. הייג, נץ קיצוני אבל יותר שפוי ונבון מאלן, רתח על פלישת היועץ לטריטוריה האירופית שלו. עוזריו של שרי-החוף מייעצים לו שלא להתעסק עם חובבן מסוגו של אלן.

פציעת הנשיא מנעה ליבוי נוסף של המריבה והבליטה עוד יותר את העובדה שכהונת הנשיא ב-1985 אינה מונחת בכיסו של הייג, בעיקר אם בוש יחליף את רגן במהלך הקדנציה.

סייאי-אי:

כסף ומיבצעיר-רצח

ויליאם קולבי, ראש הסייאי-אי לשעבר, נחשב כמות שתיכנן את הפלת המישטר הדימוקראטי בצ'ילה ואת רציחתו של סאלבדור איינדה — בספטמבר 1973. כמו ביצועיסטים אחרים מסוגו, היה קולבי מדוכא ושקט בתקופת נשיאותו של ג'ימי קארטר, והסתפק בניצול קשריו המסועפים לעשיית כסף סיטוני, עם בחירתו של רגן לנשיא ארצות-הברית היתה לקולבי עדנה. בחודש שעבר הוא אפילו אור עזו לפרסם מיכתב בווינגטון 1908, שבו הציע להקים עילית צבאית לטיפול במשברים בינלאומיים.

התגובה לחוצפתו החדשה של קולבי באה דווקא מיפאן. כותב ר.ס. יורטי, תושב טוקיו: "אל לנו לשכוח שהי מוניטין של קולבי עודע בעיקר ממיבצע פיניקס ביפאן. קולבי ניצח, באורח אישי, על אחד ממבצעי הרצח וההשמדה הגדולים ביותר בהיסטוריה המודרנית. הוא פגע, באורח שיטתי, בוויאטנאמים שהתנגדו להתערבות האמריקאית. תוכנית הפציפקציה של קולבי עלתה בחייהם של 60 אלף ויאטנאמים ועוד 40 אלף שנרצחו אחרי שקולבי כבר נטש את אדמת ויאטנאם. המרצחים הש"תמשו בתוכניות קולבי גם כדי ליישב חשבונות בין סוכניות שאיות אמריקאיות ודרום-ויאטנאמים. רציחתם

מעשות, רובן מהמזרח התיכון: ברית-המועצות, איראן, עיראק, סוריה, סעודיה ומצרים.

* בקטגוריה הירוקה (בין 5 ל-10 אחוז מהתל"ג לצרכי ביטחון) יש כבר כמה הפתעות: בצד ארצות-הברית, סין, פקיסטאן ודרום-אפריקה, מופיעות גם כל ארצות ברית וארשה וכן פרו, מאוריטיניה (!), קונגו ברזאויל, סומאליה, דרומית-ימן, צפון-תימן, ירדן, תורכיה, לאוס, צפון-קוריאה ודרום-קוריאה.

* גם הקטגוריה האפורה (בין 2/2 ל-5 אחוז מהתל"ג לביטחון) היא מעניינת במיוחד. מילבד הודו ואוסטרליה הענקיות מופיעות ברשימה זו כל מדינות מערב-אירופה, כולל בריטניה, צרפת והארצות הסקנדינביות, יוון, יו גוסלביה וכן רוב מדינות אפריקה, כולל אלג'יריה וניג'ריה, גם רוב מדינות אסיה, בכללן אינדונזיה, תאילנד, מאלזיה